

2010/2011

1. „Gdzie dwóch się bije – czyli jak Polska odzyskała niepodległość” – inscenizacja muzyczno-teatralna przygotowana wspólnie z chórem „Tęczowe nutki” i zaprezentowana z okazji Narodowego Święta Niepodległości. Bohaterowie inscenizacji, Magda i Wojtek, uczniowie szkoły podstawowej, mają napisać pracę z historii na temat odzyskania niepodległości przez Polskę. Nie wiedzą, jak to zrobić, bo nie uważali na lekcjach historii. Postanawiają iść do babci, aby pomogła im w odrobieniu pracy domowej. Babcia z chęcią pomaga wnukom. Sama trzykrotnie w swoim życiu walczyła o wolność i niepodległość Polski. Aby dzieci zapamiętały jak najwięcej informacji o święcie niepodległości, przybliżyła im historię Polski, przywołując znane przysłowia polskie: „Gdzie dwóch się bije, tam trzeci korzysta”, „Między młotem a kowadłem”, „Obiecanki cacanki, a głupiemu radość”, „Pisać palcem po wodzie”. Dzięki przysłowiom i skojarzeniom dzieci zapamiętały wszystkie wątki dotyczące odzyskania niepodległości przez Polskę poczynając od rozbioru Polski, przez okres I wojny światowej i stworzenie Legionów Polskich w 1914 roku przez Józefa Piłsudskiego. Scenki przeplatane były pieśniami patriotycznymi w wykonaniu szkolnego chóru. Widzom wiele wzruszeń dostarczyły takie pieśni jak: „Wojenko, wojenko”, „My pierwsza brygada”, „Przybyli ułani”. Niewątpliwie najwięcej emocji wywarła i zachwyciła wszystkich piosenka „Tango na głos, orkiestrę i jeszcze jeden głos”, której słowa brzmią:

„Ty to masz szczęście,
Że w tym momencie
Życ ci przyszło
W kraju nad Wisłą.
Ty to masz szczęście,
Twój kraj szczęśliwy
Piękny, prawdziwy.
Ludzie uczynni
W sercach niewinni,
Twój kraj szczęśliwy”.

Inscenizację zakończyło listopadowe graffiti przy dźwiękach raperskiej muzyki. Piosenka ta zachęciła wszystkich uczniów do wspólnego śpiewania – rapowania, a słowa jej brzmiały:

„ To są urodziny miesiąca listopada
To bardzo ważna data, pamiętać ją wypada.
Nie można też zapomnieć o tym szczególnym roku:
Odrodziła się Polska, z niewoli wyszła mroku.

To są urodziny miesiąca listopada

2. „Migawki ze szkolnej ławki” – przedstawienie kabaretowe zostało wystawione 10 grudnia 2010 roku na Przeglądzie Teatrów Dziecięcych „Kurtyna w górę” w iławskim kinoteatrze „Pasja”. Wydarzenia rozgrywają się na lekcji języka polskiego. Nauczycielka pyta dzieci, co było zadane. One odpowiadają, że należało napisać wypracowanie na temat: „Gdy dorosnę, to zostanę...” Polonistka wskazuje kilkoro dzieci, by przeczytały swoje prace. Pierwszy czyta Staś. W przyszłości chciałby zostać prezydentem. Wybrałby wtedy na premiera swojego kolegę Adasia. Ten z kolei powołałby do rządu Zenka, który zostałby ministrem edukacji. On wyłoniłby kuratora oświaty, a byłby nim jego najlepszy kolega Paweł. Natomiast Paweł wybrałby dyrektora szkoły – Jasiu. Jasiuowi nie podoba się ta funkcja, nie chce jej. Jednak lepsze stanowiska już zostały obsadzone. Jasiu ma najtrudniejsze zadanie. Musi zatrudnić w swojej szkole nauczycieli. Nikt z uczniów nie chce takiej pracy. Jest to trudny zawód, odpowiedzialny i wymaga wiele cierpliwości. W końcu dzieci stwierdzają, że pani nauczycielka najlepiej się do tego nadaje. Ona wzorowo uczy i radzi sobie z dziećmi.

W scenie było dużo humoru, zabawy i śmiechu.

Za przedstawienie i włożoną pracę młodzi aktorzy otrzymali dyplomy i nagrody oraz podziękowania od organizatorów imprezy.

3. „Zwyczajne dzieci” – spektakl teatralny został wystawiony 30 marca 2011 roku z okazji Dni Otwartych Szkoły. Na spotkanie zaproszeni zostali przyszli pierwszoklasiści oraz ich rodzice. Spektakl przedstawiał klasę, do której trafia nowa uczennica. Jedna z dziewcząt opowiada o kolegach i koleżankach z tej klasy. Jak to bywa w każdej klasie, tak i tu znalazł się Dyzio śpioch, który spóźnia się na lekcje. Są też: wiercipięta, skarżypyta, obżartuch, uczeń, który nie nauczył się na kartkówkę z geografii i czeka na podpowiedzi kolegów oraz chłopcy odrabiający zadania z matematyki na przyrodzie. Nad nimi wszystkimi czuwa trochę roztrzepana i nerwowa nauczycielka. Na przerwach o ich bezpieczeństwo dba pani woźna. Uczniowie bez marudzenia wykonują jej polecenia.

Spektakl bardzo podobał się maluchom. Z zainteresowaniem oglądali przedstawienie. Dowodem na to były gromkie brawa na zakończenie.

